

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ÎN ACEST NUMĂR:

- Foaia volantă pag. a 3-a
- Lauda munților (III) pag. 4—5
- Spune Argeș, spune tu... pag. 4—5

Un om cu părul cărunt stă pe o bancă din față. I-a așezat pe copiii mai mici lângă el și așteaptă să se ridice cortina.

E încă devreme... Dar el stă concentrat, cu privirea ațintită spre scenă, de parcă spectacolul ar fi în toi. Din când în când, mina lui aspră și grea lunecă a mingiere pe căpșorul unuia dintre copii. Atunci zîmbește și fața îi se luminează.

Constantin Lupu, omul din banca din față, a venit la spectacol cu copiii săi. Cu opt copii a intrat el în sală. Pe cei mici, încă școlari, îi are alături, iar o fată și trei feciori așteaptă să intre în scenă. La cei mari se gîndește acum, și-și pune mereu întrebarea: „Or reuși oare să facă un joc frumos?”

În spatele cortinei forfota e mare. Se aud pași și tîrșitul decorurilor care se așează. Constantin Lupu explică celor mici ce se întîmplă pe scenă, le descrie amănunțit cum va arăta biroul președintelui gospodăriei din piesa care se va prezenta.

Cunoaște bine piesa. În multe seri și-a însoțit copiii mai mari la repetiții. Îi plăcea să-i vadă cum repetă, cum de la o scenă la alta se transpun tot mai bine în rol.

— Dar dumneata ai jucat vreodată pe scenă? — îl întrebă fetișcana de vreo 13 ani.

— Mi-ar fi plăcut să joc, dar n-am apucat — îi răspunse el scurt, și-i povesti o întîmplare de demult.

Lui Constantin Lupu i-a plăcut și în tinerețe cîntecul și jocul. Teatrul l-a atras însă cel mai mult. Cu dece-

O FAMILIE DE ARTIȘTI AMATORI

nii în urmă, auzind că în satul lui se va pregăti o piesă de teatru, a venit într-o seară acasă de la Bod, unde lucra pe atunci. Ar fi vrut să joace și el, dar nu l-au primit. „Ia te uită cine vrea să joace teatru” i-a spus atunci una din „notabilitățile” satului. S-a lăsat de teatru, dar dragostea lui pentru artă și frumos domnii nu i-au putut-o înăbuși. A sădit și cultivat această dragoste cu grijă la copiii săi. Cînd vremurile s-au schimbat, i-a trimis să cînte, să joace, să facă teatru la căminul cultural.

Doisprezece copii a crescut Constantin Lupu. Și cînd le-a venit timpul, fiecare dintre ei a urcat scena căminului. Valentina, măritată de mult, azi colectivistă la gospodăria din Bod, a cîntat și dansat ani de-a rîndul

pe scenă. Angela a fost mult apreciată ca artistă amatoare, obținînd premii și distincții la diferite concursuri, iar Vasile, muncitor la Uzinele de tractoare din Brașov, a făcut parte multă vreme din formațiile artistice din comună. Dar ceilalți?

Cu doi ani în urmă cînd am cunoscut această familie de artiști, Constantin Lupu, fiul, era unul dintre cei mai talentați interpreți de teatru, titularul multor roluri principale din diferite piese. A lipsit de pe scenă doar atunci cînd a fost trimis de gospodărie la o școală de contabili. Ion, fratele lui, se întorsese pe atunci de la armată și o dată cu munca în gospodărie a reluat-o și pe cea artistică. Dinica, sora lor, avea pe atunci numai 19 ani, dar se mîndrea deja cu un stagiu de peste cinci ani în echipa de teatru și în brigada artistică, culegînd aplauze împreună cu fratele ei Gheorghe și întreaga echipă nu numai la Araci, ci și în „turnee” la Hăghig, Ariujd și Vilcele. Pe cei mici, pe atunci încă școlari, tatăl și frații mai mari îi duceau deseori la cămin, să îndrăgească și ei activitatea artistică. Erau doar schimbul de mîine al artiștilor din această familie.

Au trecut mai bine de doi ani de atunci. În familia lui Constantin Lupu s-au petrecut multe schimbări, dar dragostea pentru activitatea artistică, pentru scena căminului cultural a rămas la fel de statică ca și înainte. Ana, fata care cu doi ani în urmă era încă elevă și stătea pe un scaun ca spectatoare, lingă tatăl ei, a devenit o bună interpretă a brigăzii artistice. Alți copii și-au luat zborul din casa părintească, înjghebîndu-și căminul lor. De curînd Gheorghe s-a căsătorit cu Doina Bota, o interpretă a brigăzii artistice, dar cu o săptămînă înainte de nuntă a apărut pe scena căminului cultural interpretînd un rol din piesa Zmeoaicele. Acum, el și soția sa învață roluri din piesele Nuntă la castel și Meci la Chițoani, în care vor apare și frații lui, Constantin și Ion, (fruntaș în gospodărie și membru în biroul organizației U.T.M. din gospodărie), precum și Vasile, alt frate care lucrează la Uzinele de tractoare din Brașov. Dinica, căsătorită și ea, își va relua activitatea artistică și nu este exclus ca spectatori din Araci să-l vadă alături, pe scenă și pe soțul ei.

Constantin Lupu are 60 de ani. Dar și azi, ca atîția ani de-a rîndul, e nelipsit de la spectacolele căminului cultural. În curînd artiștii amatori din Araci vor da un nou spectacol artistic. Printre ei, ca și altă dată, se vor afla și copiii lui. Iar dintr-o bancă din față, un om cărunt va urmări atent, cu emoție, jocul lor.

R. IARAI

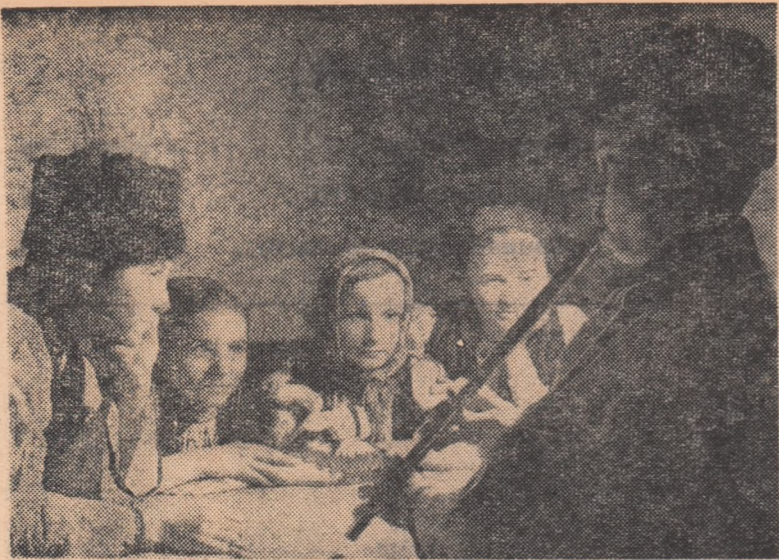
Construirea căilor de comunicație deasupra barajului Hidrocentralului „16 Februarie” de pe Argeș

Bărăgan —
Bărăgan —
Erai un rob sărman,
Un biet țaran
Fără suman...
Știi acum fruntaș să fii
Peste cîmpii
Cu pleptare aurii,
Peste griul cîmpului
Tu, Bărăgan,
Fruntea țării griului!

Rărăgan —
Bărăgan —
Ca un palanjen sta
Dogoarea grea
De asupra ta...
Astăzi soarele blajin
Ți-e de-ajutor,
Munca i muncă nu e chin
Cînd șuvoiul gîrlilor
Răcoritor
Udă holda tuturor!

An —
Bărăgan —
Erai ca un oftat
Din om în om,
Din sat în sat...
Cîntece se-nalță-acum
Cînd trec pe drum
Ținerii de la cămin...
Iar de-azi cite-un suspin
Pe inserat —
E o fată c-un bătat!

CICERONE THEODORESCU

Artiști și spectatori! Elevul Petre Grujan de la căminul cultural din Cîmpa, regiunea Hunedoara, citind la fluter

Expuneri, filme și concurs PE TEME DE CIRCULAȚIE

Căminul cultural din comuna Ștefănești-Argeș a găzduit de curind o interesantă manifestare cultural-educativă pe teme de circulație, prima de acest fel organizată de Direcția Inspecție Auto și Circulație din Direcția Generală a Miliției în colaborare cu Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă.

La început, celor peste 700 de colectivități prezente în sală, li s-a prezentat un scurt referat despre necesitatea respectării regulilor de circulație. Au urmat filmele: *Totul depinde de oameni* și *Cine-i de vină*, ambele pe teme de circulație și de o mare forță educativă prin autenticitatea materialului faptic prezentat.

Spectatorii au urmărit apoi programul brigăzii artistice de agitație a Autobazei Transporturi Auto-Pitești. Textierul și instructorul brigăzii, documentându-se asupra încălcării unor reguli de circulație de către unii cetățeni din comuna gazdă, au realizat complete vioaie, hazlii, pline de învățăminte. Au fost criticate abateri ca: circulația bicicliștilor în stare de ebrietate, transportul de persoane pe cadrul sau pe portbagajul bicicletei, circulația cu bicicleta pe timp de noapte fără far cu lumină, și fără ochi de pisică, transportul obiectelor voluminoase pe bicicletă, circulația bicicliștilor pe mijlocul șoselei sau în grup, unul lângă altul, nerespectarea de către unii căruțași a prevederilor legale de a circula pe timp de noapte cu felinar aprins la căruță, circulația pietonilor pe mijlocul șoselei (mai ales în zilele de sărbătoare) și staționarea acestora pe șosea, traversarea șoselei în fugă prin fața autovehiculelor, nesupravegherea copiilor de către părinți etc.

Mulți dintre cei criticați în programul brigăzii, ca de pildă Ion Al. Borș, Nicolae Cantili, Marin Vlad și alții, se aflau chiar în sala căminului cultural. Nu de puține ori aceștia și-au plecat rușinați capul sub privirile muștrătoare ale consătenilor.

ION PETROVICI: Cartea la sate (linogravură colorată)

În încheiere, spectatorii au urmărit cu multă atenție concursul pe teme de circulație *Cine știe, câștigă* — dotat cu premii. Bineînțeles că n-au lipsit emoțiile aproape... școlarești în rindul concurenților, deși ei studiaseră cu multă conștiinciozitate bibliografia indicată de organizatori: capitolele V, X și XI din Instrucțiunile M.A.I. aprobate prin H.C.M. 1107/962, instrucțiuni ce reglementează circulația pe drumurile publice.

Chiar după primele întrebări, concursul s-a anunțat deosebit de strins. Răspunzând foarte bine, concurenții Elena Mihalcea și Constantin St. Vilcu, amindoi colectivități, au realizat câte 30 de puncte. Abia la ultima întrebare a putut fi desemnat și câștigătorul: colectivista Mihalcea Elena.

Manifestarea s-a încheiat cu un concurs-fulger pe baza aceluiași material bibliografic. Manifestări de felul celei organizate la Ștefănești-Argeș se vor bucura de un succes egal în orice altă comună, eficiența lor materializându-se în cunoașterea și respectarea regulilor de circulație.

E necesar ca extinderea unor asemenea acțiuni educative la sate să stea în atenția tuturor comitetelor regionale pentru cultură și artă.

It. C. CONSTANTINESCU

IN FAȚA MICULUI ECRAN

IN FAȚA MICULUI ECRAN

La început de primăvară, televiziunea consacră obișnuita sa emisiune adresată țărănimii, celor mai de seamă preocupări: muncile la cîmp și la serele de zarzavaturi, întreținerea uneltelor, înfrumusețarea satelor etc. Vorbitori competenți și de prestigiu ca prof. Irimie Staicu, membru corespondent al Academiei R.P.R., sau directorul G.A.S. din Fetești au fost oaspeții micului ecran, pentru a împărtăși prețioase indicații agrotehnice de sezon, precum și o experiență ce se poate fructifica pretutindeni. Aceleași preocupări imediate le-au ilustrat imaginile filmate anume pe cimpurile experimentale ale Institutului de la Fundulea, la colectivele din raionul Călărași, la G.A.S. Săhăteni, la S.M.T. Mihălcești și în alte părți. Un pilduitor subiect critic a fost prilejuit de camionul nr. 26620 Galați care, transportînd porumb, irosea din plin mers zeci de kilograme de grăunțe pe șosea. Completată cu documentarul *Măsuri pentru apărarea sănătății animalelor*, realizat de către studioul Al. Sahia și de consemnările cu titlu ale lui Ilie Vede-tot, latura instructivă a emisiunii s-a dovedit întru totul actuală și cuprinzătoare. Un program de muzică populară românească, interpretat de orchestra Casei de cultură a raionului N. Bălcescu din Capitală, a întregit în chip plăcut această emisiune duminicală a televiziunii.

Cu toate calitățile de orientare spre ceea ce este mai important și actual, emisiunea pentru sate are încă destule neajunsuri. Bunăoară, conferințele sînt, îndeobște, cam lungi și prea puțin însoțite de imagini,

Cronica literară

DOUĂ CĂRȚI DESPRE VIAȚA SATULUI

Am isprăvit de citit două cărți, apărute de curind, care mi-au sugerat câteva reflecții pe marginea procesului de transformare a vieții satului. Cărțile la care mă refer sînt romanul lui Radu Theodoru *Muntele și volumul de portrete* și schița *Serile din sectorul Nord* de Florin Mugur.

Radu Theodoru se oprește asupra actului istoric al reformei agrare cu acel vălmășag de evenimente, frământări și limpeziri, ce preced și însoțesc orice moment de răscruce. În existența satului Prislop, sat ardelenesc de margine, descătușarea obștei din lanțurile asupririi „găzdoilor” nu se petrece deloc simplu, deloc linear. Guguleștii Tăureștii, brigadierul Gonța, iar alături de ei proprietarul de gater Ilie Jura, colonelul Vărzaru, teoretician al sabotajului și asasinatelor, fac tot ce le stă în putință pentru a împiedica mersul înainte al prislopenilor.

Dar oricît de dure, de bine chibzuite din punctul lor de vedere, aceste acte de intimidare, de înțelegeri oculte cu unele cadre din jandarmerie, sînt sortite eșecului. Comuniștii din sat, în fruntea cărora se situează fostul ostaș de pe frontul antihitlerist Pătru Dragalina, dovedesc oamenilor că ei sînt singurii care se preocupă cu adevărat de interesele celor mulți. Și fac aceasta nu în vorbe, ci mereu dînd faptelor dreptul de a vorbi despre gîndurile și idealurile comuniștilor. Împreună cu Pițu, Voica și Amărieștii, Pătru Dragalina obține contract colectiv pentru muncitorii de la joagăr, economat și creșă, iar pentru țărani din sat, pămăși și argați, căruțași amăriți și gonaci de vinătoare, pămîntul după care tînjiseră ei și părinții lor. Acest pămînt luat din moșiile învecinate este apărut cu ferocitate de alde Tăurești, Gugulești etc. Dar perspectiva deschisă de primele acțiuni energice ale comuniștilor și ale altor elemente democratice nu mai lasă loc nici unei îndoieli. În Prislop, ca și pretutindeni în țară noul a declanșat ofensivă. Sărăcia și foametea încep să dea înapoi.

În acțiunea de înnoire a vieții satului și de primenire radicală a mentalității țărănești, volumul lui Florin Mugur, cum am mai observat la început, surprinde reflexul actual al realității. Nu mai trăim într-un sat care se scutură din obscurantism și inerție, cum este Prislopul anilor 1945—1946, din

romanul lui Theodoru, ci într-unul pe jumătate industrializat. Sondele din vecinătate au schimbat nu atît deprinderile și felul de a munci al oamenilor, cît orizontul lor de viață, cerințele lor materiale și spirituale. Copiii, cînd scriu compozițiile, își culeg comparațiile nu din sfera botanică, tradițională, ci din cea mecanică, industrială sau, dacă e cazul, din astrofizică: la cursul seral, foștii agricultori, deveniți muncitori petroliști sau tractoriști, învață calculul diferențial (etapa alfabetizării e de mult depășită!). Casele sînt clădite tractic din cărămidă, podelele sînt din scinduri vopsite, mobilele alese la oraș au linie modernă, iar cei care se bucură de ele caută frumosul, știu să-l prețuiască, detestă prostul gust și promiscuitatea.

Florin Mugur comunică inteligent în dialogurile și portretele lui lucrate cu finețe (în ultimele trei capitole mai ales) o stare de spirit nouă a omului de la țară. Sentimentul de degajare, de siguranță, de mobilitate și, ca un corolar, cel de demnitate interioară — așa cum transpare din portretul lui Lică („Fără final”) sau din schița „Propeanu, Mardare, Doban” — cristalizează nu numai o nouă psihologie cît un nou tip de om, acela care își afirmă nestingherit personalitatea.

Cît privește năzuințele individuale, oamenii vor televizor, cred în talentul lor, speră să se realizeze fie că sînt colectivități, mecanizatori sau tehnicieni. Conștiința le este neînduplecată cînd este vorba de compromisuri (amintiți-vă de gestul lui Lică atunci cînd simte că inginerul State este comod, un om care nu-și iubește cu pasiune meseria). Atitudinea față de viață a multora dintre eroii cărții, ne apare plină de răspundere, o responsabilitate acceptată cu mîndrie și luminoasă maturitate. Notînd toate acestea, scriitorul o face cu vioiciune, fără iz didactic sau moralizator, deși volumul lui, în ansamblu, pare cristalizarea unei experiențe didactice, cel puțin în punctul lui de plecare.

Cea mai vie impresie pe care o desprindem din paginile izbutite ale cărții lui Mugur rezultă din modul în care este evidențiat respectul față de om, față de omul altădată desconsiderat — azi însă stăpîn deplin pe destinul lui.

H. ZALIS

EMISIUNEA PENTRU SATE

schite, desene etc., menite să intereseze în același timp și despre același subiect, nu numai auzul ci și atenția telespectatorului. Altfel, se întîmplă ca, de pildă, în comentariul filmului amintit al studioului Al. Sahia să fie folosite cuvinte care nu sînt, poate, pe înțelesul tuturor. Oricum însă, emisiunea suferă de prea multă vorbărie, de expuneri uscate, didactice care o fac monotonă și prea puțin nimerită pentru televiziune. Se observă, de asemenea, un anume șablon în alcătuirea ei, compusă mereu din conferințe, imagini documentare și muzică populară, fără a folosi și alte genuri și fără a urmări cu stăruință să devină originală, atractivă (cum sînt, de pildă, emisiunile pentru copii).

În altă privință, emisiunea discutată n-a ținut seama nici de tot mai largă răspîndire a televiziunii în cuprinsul unui număr mereu crescînd de regiuni ale țării. Recomandînd spectatorilor de la sate să iasă la cîmp o dată cu primele semne ale noului anotimp, redactorii televiziunii n-au răspuns ei înșiși chemării lansate, culegîndu-și aspectele de pe ogoarele unor regiuni apropiate studioului (București, Ploiești și un singur exemplu, din Galați). Ar fi, așadar, necesară o revedere de ansamblu a tiparului cam învechit al emisiunii, ba chiar și a prezentatorului ei cu plete, mustăți lipite și surtuc de postav negru, aidoma țărănilor din abecedarele de altădată.

EUGEN ATANASIU

La Scornicești

Colectivul de redactare a foi volante din Scornicești, regiunea Argeș, a dobândit o valoroasă experiență, acumulată pe parcursul unui an de muncă. În timpul campaniilor agricole, foaia a apărut cu regularitate, arătându-și în dese rânduri utilitatea. Competența cu care sînt tratate problemele de producție ale gospodăriei colective, sfaturile agrotehnice pe care le cuprinde, poziția combativă adoptată față de unele lipsuri au făcut ca foaia volantă să fie așteptată, citită și prețuită de toți colectivității.

În numărul 5 al foi volante, apărut anul trecut în perioada recoltării griului, pornindu-se de la un caz petrecut la brigada a I-a Pișcani, s-a făcut un mic calcul menit să combată risipa.

„Dacă s-ar lucra ca la Pișcani, se scria în foaia volantă, ar însemna ca în fiecare zi, la cele 8 brigăzi să se piardă în manipularea sacilor de la combine la magazii, o cantitate de 1340 kg. În 10 zile de campanie s-ar înregistra o pierdere de 13400 kg*.

Acest calcul a constituit un semnal de alarmă pentru colectivități și în primul rând pentru cei din brigada Pișcani. Roadele criticii le vedem semnalate în următoarele foi în care brigada întâia Pișcani este lăudată pentru munca temeinică, de calitate, pe care a făcut-o.

Foaia volantă nu vine numai să semnaleze o seamă de fapte și să ia atitudine ci, ca organ al comitetului de partid, are calitatea de a cere să se ia anumite măsuri. Numind cițiva colectivități care nu executau lucrări de calitate, foaia a propus ca aceștia să fie puși în discuția brigăzii. De asemenea, într-un număr dedicat lucrărilor de terasare ce se efectuau atunci în gospodărie, se arăta necesitatea organizării unui schimb de experiență.

Consiliul de conducere al gospodăriei colective a ținut totdeauna seama de propunerile făcute în foaia volantă. Atit discuția cit și schimbul de experiență au avut loc operativ și au contribuit la îmbunătățirea muncii.

Permanentă legătură dintre conducerea gospodăriei și colectivul de redactare, al cărui principal animator este de altfel chiar președintele colectivei, tovarășul Vasile Bărbulescu, oferă foi volante posibilitatea de a fi permanent în centrul problemelor, de a interveni cu operativitate atunci cînd este nevoie. Primul număr pe 1964, număr dedicat în întregime celor ce lucrează în sectorul zootehnic, aduce și un mod nou de tratare a problemelor. Cele expuse în foaia volantă sînt concluziile unui raid-anchetă, realizat în colaborare cu specialiști care lucrează în acest sector. Desigur, e lăudabilă încercarea de a ieși din monotonia relatării faptelor, din stilul de proces-verbal. În această direcție mai sînt însă multe de făcut. Genuri gazetărești ca interviul, articolul scurt și la obiect, sfatul inginerului agronom, reportajul ar da foi volante o mai mare prospețime și ar face-o mai plăcută la citit.

De asemenea, se simte nevoia unei

lărgiri a ariei tematice. Este adevărat că munca ce se desfășoară în gospodăria colectivă trebuie să constituie principala sursă de inspirație. În această privință foaia volantă din Scornicești are merite incontestabile. Dar nu este mai puțin adevărat că există și alte probleme care își pot găsi loc în paginile foi volante. Dat fiind că apare în fiecare luni, foaia volantă ar face un bun serviciu anunțînd planul căminului cultural pe cea săptămîină sau cărțile noi sosite la bibliotecă. În general foaia volantă nu trebuie să fie ruptă de aspectele variate ale vieții culturale din comună.

Este demn de toată lauda modul în care activiștii culturali de aici știu să popularizeze foaia volantă. Ea este citită la stația de radioficare, la cercurile de citit și în cadrul fiecărei brigăzi de producție.

Acum, o dată cu începerea campaniei agricole de primăvară, foaia va reîncepe să apară săptămînal, dîndu-și, ca și anul trecut, aportul la succesul muncilor agricole.

A. CROITORU

Interviul nostru

APORTUL ACTIVIȘTILOR CULTURALI

În multe comune din raionul Slatina, au apărut, în timpul muncilor agricole de anul trecut, foi volante — suplimente ale gazetelor de perete. Pentru a afla care este contribuția activiștilor culturali la redactarea și popularizarea foilor volante, ne-am adresat tovarășului Marin Mihalache, secretar al Comitetului raional pentru cultură și artă.

— Sub îndrumarea Comitetului raional de partid, începînd din vara anului trecut — ne-a spus tovarășul Mihalache — au apărut foi volante la Curtișoara, Coteana, Piatra-sat, Valea Mare, Priseaca, Optași, Oporelu și în alte comune. Din comitetele de redacție fac parte mulți activiști culturali. Printre cei care fac această muncă cu pasiune pot fi amintite numele învățătorului Gheorghe Dobrică din Piatra-sat și al învățătoarei Eugenia Păun din Oporelu. Prezența intelectualilor satului se face simțită și prin materialele pe care le semnează. Astfel, la Curtișoara, inginerul Nicolae Ștef susține o rubrică prin care dă sfaturi agrotehnice. Gheorghe Vladimir, directorul căminului din Optași, a scris despre participarea colectivității la activitatea culturală.

De asemenea, articolele publicate în foaia volantă, imediat după apariție sînt citite la prima manifestare de la căminul cultural, la locul de muncă al brigăzilor și în cadrul cercurilor de citit. La Piatra Olt și stația de radioficare aduce la cunoștința ascultătorilor conținutul foi volante.

— În ce măsură faptele semnalate în cuprinsul foi volante sînt reluate prin manifestări culturale ?

— La acest capitol sînt încă deficitari. Doar în cîteva comune activiștii culturali s-au inspirat din materialele apărute, organizînd acțiuni culturale axate pe problemele dezbătute în

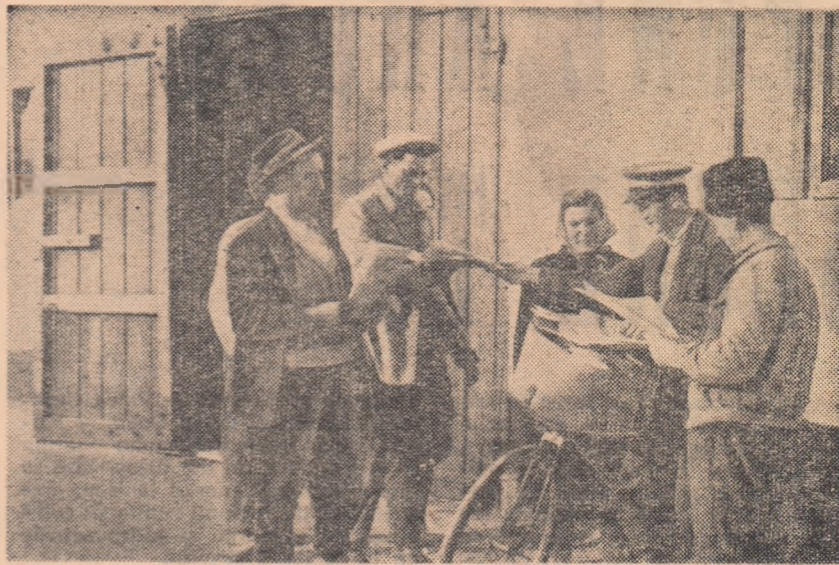
foile volante. Bunăoară, în comuna Slătioara, după ce în foaia volantă au fost popularizate cifrele de plan ale gospodăriei colective pe 1964, căminul cultural a organizat o seară tematică și a prezentat un program susținut de brigada artistică, în legătură cu aceeași problemă.

— Ce acțiuni își propune să inițieze Comitetul raional pentru cultură și artă în scopul răspîndirii experienței bune în editarea foi volante și sporirii aportului activiștilor culturali la redactarea și popularizarea articolelor publicate ?

— Foaia volantă și-a dovedit cu prisosință eficiența, mai ales în timpul campaniilor agricole. De aceea ne-am propus ca anul acesta s-o extindem în aproape toate comunele raionului. În acest scop am prevăzut ca la seminarul raional din aprilie, directorul căminului din Piatra-sat să prezinte un referat despre aportul căminului cultural și al cadrelor didactice la editarea și difuzarea foilor volante. Totodată, cu acest prilej, Comitetul nostru pentru cultură și artă va face un instructaj, pe aceeași temă, cu activiștii culturali prezenți la seminar.

În curînd vom organiza două schimburi de experiență în comunele Scornicești și Curtișoara. Activiștii culturali din comunele învecinate vor avea prilejul să cunoască cum sprijină căminele culturale din Scornicești și Curtișoara redactarea și citirea articolelor publicate și să asiste la o serie de manifestări organizate pe baza unor probleme ridicate de foaia volantă.

Acestea sînt cîteva dintre măsurile pe care le-am luat pentru a sprijini munca de extindere a foi volante în cît mai multe comune.

Au sosit ziarele! Iată-ți pe colectivității din sectorul zootehnic al G.A.C. Gheorghe Doja, raionul Slobozia, în jurul factorului poștal care le înmânează ziarele abia sosite

PRIMUL NUMĂR

La sediul gospodăriei colective din comuna Gologanu, raionul Focșani, am găsit niște coli scrise la mașină. Pe prima pagină, sus, era scris de mină cu litere majuscule: DRUMUL BELȘUGULUI iar dedesubt cu litere mai mici: „Foaie volantă a comitetului de partid și a consiliului de conducere al gospodăriei agricole colective Gologanu”.

Și aici, la Gologanu, ca și în alte comune, activiștii culturali, cu sprijinul comitetului de partid și al conducerii gospodăriei, au editat de curînd o foaie volantă.

Acțiunea a pornit în urmă cu cîtva timp — ne povestește Panaiț Prodan, secretarul organizației de partid — cînd la sfatul popular s-a ținut o ședință operativă. Colegiul de redacție al foi volante alcătuit din: Dumitru Piron, președintele sfatului popular comunal, Radu Costică, președintele gospodăriei colective, Panaiț Prodan, secretarul organizației de partid, Pavel Renea, directorul căminului cultural, Neagu Maria, bibliotecară, Cornelia Papuc, inginer agronom, Nicolae Papuc, inginer zootehnist și profesorii Ion Dascălu și Renea Maria, s-au întrunit pentru a discuta tematica primului număr.

— Peste puțin timp vor începe lucrările agricole de primăvară. O dată cu aceasta va începe și partea practică a cursurilor învățămîntului agricol de masă. De aceea, propun ca materialele primului număr al foi volante să fie axate pe ideea legării teoriei de practică.

Propunerea ing. Cornelia Papuc a fost aprobată. S-a trecut imediat la culegerea materialului documentar pentru întocmirea numărului.

Membrii colegiului au mobilizat cursanți frumtași — brigadieri, șefi de echipe și colectivități — pentru a scrie scurte articole prin care să arate cum vor aplica în practică învățămintele dobîndite la cursuri. De asemenea, ei au inițiat rubrici deosebit de interesante. Astfel la rubrica *Cursanții au cuvîntul* Ionel Turcitu, brigadier legumicol, Ghiță D. Riciu și Vasile Lomaca, colectivități în brigada de cîmp, vorbesc de învățămintele pe care le-au căpătat ei în această iarnă la cursurile agrozotehnice și cum le vor pune în practică. De pildă, brigadierul legumicol Ionel Turcitu arată în încheiere că multe din cele învățate la cursuri au și fost aplicate de colectivități la amenajarea celor 600 de m.p. răsadnițe însămînțate cu roșii timpurii și de vară și a celor 860 m.p. ce vor fi însămînțate cu roșii de toamnă.

Tot atît de eficace considerăm și rubrica *Tribuna experienței înaintate* în cadrul căreia brigadierul Ion Ilie semnează articolul *Cum am obținut o producție de 3000 kg porumb boabe în medie la hectar*.

Anul trecut, brigada a IV-a condusă de Ion Ilie a recoltat de pe cele 130 de hectare o producție medie de 3000 kg porumb boabe la hectar, iar de pe unele loturi a obținut peste 6000 kg porumb boabe la hectar. Acum, cînd peste puțin timp colectivității vor începe însămînțatul porumbului pe

o suprafață de peste 1000 de hectare, colegiul de redacție s-a gîndit că un asemenea articol în care brigadierul să povestească cum au muncit colectivități din brigada sa pentru realizarea acestor producții, poate fi deosebit de util.

În cuprinsul numărului mai remarcăm și alte materiale interesante. În cele două articole ale rubricii *De la teorie la practică* inginerii Cornelia și Nicolae Papuc fac o scurtă analiză a desfășurării cursurilor. Ei evidențiază cursanții Aurica Săpunaru, Ionel Turcitu, Bogdan Costică, de la cercul legumicol, Ion Barbălată, Vasile Lomaca, Ilie Ion, de la cercul cultura plantelor de cîmp și B. Constantin, Ghiță Riciu, de la zootehnie și-i critică pe cursanții Milea Stoian, Lomaca Stelian, Teodor Grama și alții care n-au frecventat cu regularitate cursurile sau care au venit nepregătiți la lecții.

Ne-au mai reținut atenția articolul semnat de Radu Costică, președintele gospodăriei colective care amintește colectivității sarcinile ce le stau în față în acest an și necesitatea aplicării cunoștințelor căpătate la cursurile agrozotehnice în vederea sporirii producțiilor, portretul îngrijitorului de viței Ilie Panaițe, precum și anunțarea rezultatelor celor două concursuri *Cine știe, cîștigă* (unul pe teme agrotehnice iar celălalt pe teme zootehnice), organizate de activiștii culturali, pentru a veni în sprijinul cursanților.

M. CHIRCULESCU

„Am o țară ca o floare“...

SPUNE ARGEȘ, SPUNE TU...

Colindind astăzi — la 20 de ani de la Eliberare — drumurile și melegurile regiunii Argeș, călătorul care le-a cunoscut în anii de odinioară, rămâne uimit de peisajul ce i se oferă privirilor: fabrici, schele de sonde, furnicare de oameni în salopete, întinsuri de pământ fără haturi, grupuri mari de săteni lucrând ogoarele umăr la umăr, zeci și sute de tractoare duduind de răsufierea încordată a motoarelor...

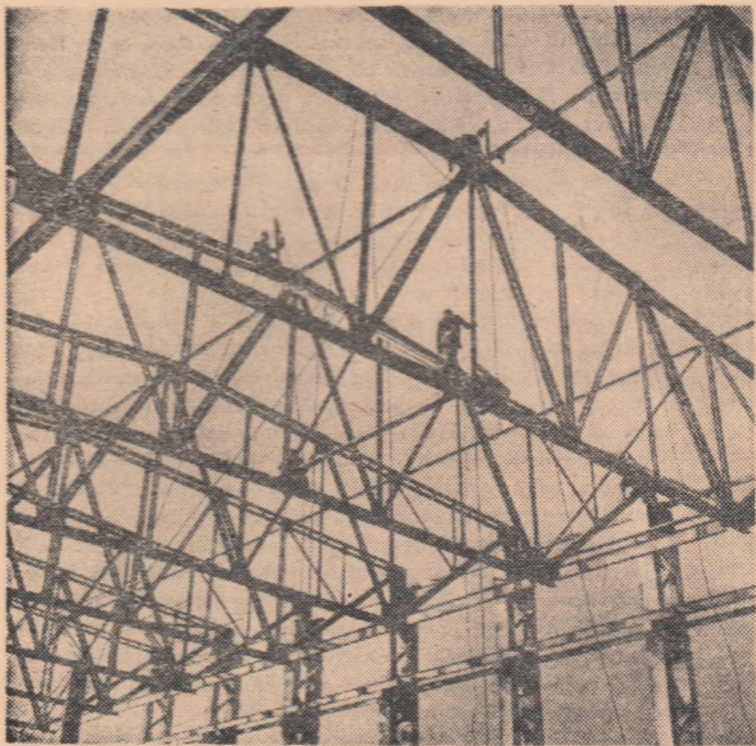
Argeșul este o pildă vie a marilor prefaceri petrecute în țara noastră sub îndrumarea partidului. Regiune altădată tipic înapoiată, ea este acum un ținut înfloritor, în plină industrializare. Viața nouă, socialistă, triumfă peste tot — în orașe ca și la sate unde colectivizarea agriculturii pune temelii an de an mult visatului belșug.

de sonde de țitei de la Valea Caselor și Leordeni, de la Cobia și Moșoaia, din satele raioanelor Slatina și Vedea. Plus cei doi uriași care se înalță sub ochii noștri la două extremități ale regiunii: viitorul combinat de aluminiu și hidrocentrala de la cheile Argeșului.

Cît privește cele două întreprinderi metalurgice vechi, de care am pomenit, s-au transformat și ele, reprofile, mărite, reutilate.

Se întrevede de pe acum cît de uriașă va fi uzina de aluminiu de lângă Slatina — unul din obiectivele mărețe ale Directivelor celui de-al treilea Congres al P.M.R.

Se înțelege deci de ce am afirmat că întreaga înfățișare a regiunii Argeș este în continuă prefacere și că vechiul voivodat al lui Seneslau, vechea Țară a Basarabilor, trăiește din plin azi, sub semnul industria-

Uzina de aluminiu din Slatina în construcție.

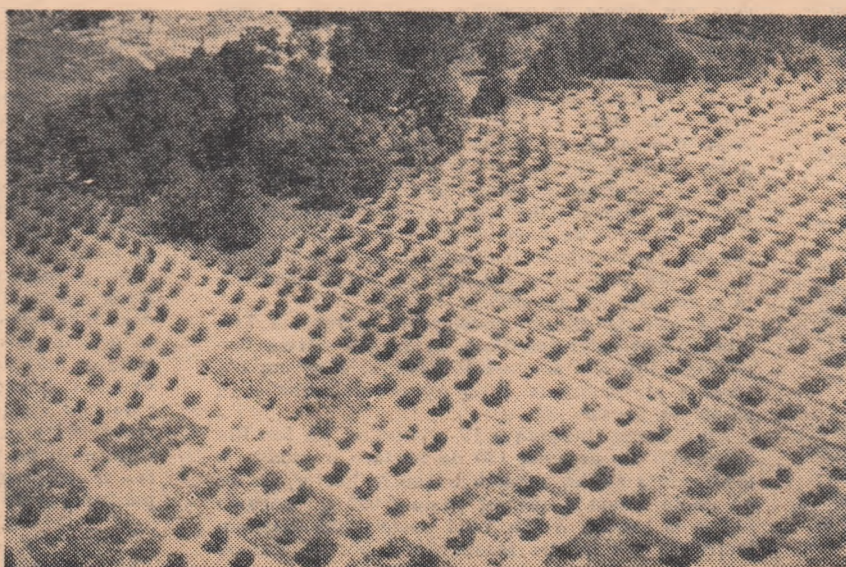
Oricît am vrea să ne ferim de cifre și de înșiruirea unor nume proprii, trebuie totuși să le facem loc și lor, statistica fiind o știință care cheazăși faptele.

Cîte întreprinderi existau cu 20 de ani în urmă în fostele județe Argeș, Muscel și Olt? Cîteva gatere și fabricuțe de cherestea, cîteva cuptoare de var, vreo sută de brutării, ceva ateliere mecanice, o țesătorie de bumbac, două ateliere de cale ferată, pive, poverne — și numai două fabrici metalurgice. Industria extractivă era reprezentată de minele de lignit din sudul fostei capitale a întemeitorilor Țării Românești și de vreo duzină de sonde răsfricate ici-colo, un fel de încercări zgîrcite de a depista petrolul...

Astăzi pe cerul Argeșului se profilează coșurile a zeci de fabrici și uzine, la Pitești ca și pe văile apelor; fabrici de cherestea, de placaje, parchete, plăci fibro-lemnose, combinatul de industrializare a lemnului de la Rîmnicu-Vilcea; apoi fabrici de tananți, de pielărie și încălțăminte; fabrica de confecții de la Curtea de Argeș, fabrici de conserve și marmeladă la Rîureni și Băiculești; țesătoriile și filaturile din Pitești și împrejurimi; o întreprindere de poduri metalice și prefabricate din beton; fabrică de oxigen la Bascov; marea uzină de la Govora, care transformă piatra de calcar în sodă calcinată. La toate acestea trebuie adăugate pădurile

lizării socialiste! Trei miliarde și încă 500 milioane de lei au fost investiți de statul socialist, numai în ultimii doi ani, în industria argeșană.

Ca cifră finală, este bine să mai adaug, ca o încoronare, că întreaga cantitate de produse industriale obținute de regiunea Argeș în anul

Noi plantații de pomi în regiunea Argeș

Corul cîminului cultural din Domnești

1938 — an de vîrf pentru „belșugul” de sub regimul burghezo-moșieresc — este realizată azi, pe aceeași unitate teritorială — în numai 6 săptămîni!

De cînd țărani s-au înfrățit în colective și nu mai așteaptă ca altădată să cînte cucul și să dea bozul pentru ca să iasă la însămințări; de cînd, adică, lucrările agricole se fac organizat, cu o conducere locală aleasă de cei direct interesați și dintre cei mai capabili; de cînd întregul proces de muncă se află sub îndrumarea și controlul permanent al specialiștilor care popularizează metodele agrotehnice moderne — cantitatea și calitatea produselor agricole au crescut și sînt în continuă dezvoltare. Agricultura nu se mai face cu plugul rudimentar, tras de cai pricâjiți sau de un bou și o văcută slabă — cum am apucat în copilăria mea pe văile riului Doamnei. Pămîntul argeșan dispune azi de peste 5 000 de tractoare, 1 500 de combine și alte mașini agricole, iar numărul inginerilor solului se cifrează la multe sute. Situația asta prosperă se reflectă în tot ce vezi, în viața de toate zilele a harnicilor săteni, în locuința, în hrana și îmbrăcămintea lor. „Nu ne mai cîntă greerii în călcîie” — mi-a spus, rîzînd de triste amintiri, vrednicul Chiriță Manea de la vestita gospodărie Stoicănești, prezidată de nu mai puțin vestitul Tudose, Erou al Muncii Socialiste și deputat în Marea Adunare Națională. Colectivității de azi, spre pildă cei din Radomirești, Șerbănești și Crimpoaia — sate asupra cărora ciocii au poruncit să se tragă cu tunul, cînd cu răscoalele din 1907 — au uitat de urzicile fierțe cu cotoare, de teciu de fasole ațoasă și de zama de chisăliță, hrana de toate zilele a părinților și strămoșilor care au dat satelor argeșene denumiri sumbre, simbolice totuși, ca Zeama rece și Vaidei...

Veniturile colectivităților argeșeni

au crescut în ultimii doi ani cu 150 de milioane lei. Oamenii și-au clădit zeci de mii de case noi; peste 400 de sate au fost electrificate. În anul trecut locuitorii regiunii au cumpărat zahăr cu 20 la sută mai mult decît în anul precedent, pîne cu 31 la sută mai mult, ulei cu 38

la sută, îmbrăcăminte cu 40 la sută, iar încălțăminte cu 42 la sută mai mult. E clar, deci, că greerii nu-și mai pot face culcușuri în tălpile bătătorite și scorjite ale picioarelor veșnic goale, așa cum erau ele odată... Satele în care s-a tras cu tunul la 1907 dau azi producții maxime, pînă la 2 500 kg de grîu la hectar, ca în comuna Izvorul, și 5 000 de kg porumb boabe la hectar, ca la Cepturi și Bărăști. În întreaga regiune efectivul de animale crește văzînd cu ochii: 18 000 de bovine în plus, aproape 5 000 de porcine și peste 30 000 de oi în plus, numai anul trecut. S-au făcut lucrări de terasare, s-au plantat mii de hectare de viță de vie și pomi fructiferi; s-au făcut împăduriri pe rîpi.

Așa că semnele bogăției tuturor nu se lasă așteptate. Iarși cifrele!... În anul 1963, locuitorii Argeșului au cumpărat din sectorul socialist mărfuri în valoare de două miliarde și 640 milioane lei; și-au înfrumusețat odăile cu mobilă modernă în valoare de 130 milioane lei; au cumpărat 26 000 aparate de radio și televiziune, 3 040 de frigidere, 6 700 mașini de cusut, de călcat și de spălat — plus zeci de mii de biciclete.

Cît privește activitatea culturală în Argeșul socialist, spațiul nu îngăduie să povestesc cu vorbe minunabile ce s-au realizat. Poate altă dată. Regiunea Argeș are teatru de stat la Pitești, peste 300 de cinematografe, 800 de cămine culturale și 50 000 de difuzoare în satele radioficate, precum și 2 500 de formații artistice cu 70 000 de artiști amatori!

Măreția regiunii Argeș va fi înfrînșată pe curînd, nu mai departe decît în anul viitor, de diadema care va încununa fruntea munților Făgăraș. Este vorba de hidrocentrala „16 Februarie” — cea mai mare din țară.

Era în anul 1941. Puhoaiele năvalnice ale riului Argeș s-au prăvălit de sub stîncile pe care străjuiește sus, cetatea zisă a lui Țepeș-vodă, au cărat cu ele răgălii și bolovani, și au distrus satele din cale. Au fost rase de pe fața pămîntului sute de case, au pierit sute de vite, mii de păsări — știma munților înghițind și jertfa a 14 vieți omenești. În satele Căpățineni și Corbeni a fost o adevărată catastrofă. De atunci, Corbenii s-au reconstruit mai sus, pe un picior de deal.

Pe locul acela, partidul nostru a hotărît să clădească o hidrocentrală. Ea se înalță văzînd cu ochii. Numeroase canale de aducțiune vor culege surplusul de ape ale piraieilor ca și ale riurilor Topolog, Vilșan, Doamna și Cernatul.

A trebuit mai întîi să se sape în stîncă poteci și șosele. Mii de muncitori specialiști și-au dat întîlnire

pe cleanțurile abur tinere — „veterani uceniciseră în anii rele de la Salva-V Livezeni. S-au lăcheile Argeșului, ca să-i mute din loc, să-i găurească țească precum Iorgovan. Eroi no titele „4 000 de tro o creastă a munt apropierea cetății de mult în ruină crători-alpiniști au pe ploii, pe arșite, ghii, ducînd cu e și cingători — și reze la înălțimi largă și o fabrică unde în vale vo mele Argeșului pe steiul Vidraru tate a zmeilor di riei noastre. Zidit dată nu se avin negre, șoimii și v amintește versuri nu: „Pe o stînc vechi castel...”. sutelor de becuri este fantastică. A în canale de beton țiuene și de „fugă vor reaminti pe meșterului Manol bună. Un lac de turbinelor apă.

Acum se lucrea un adevărat ero sălii mașinilor, să că, dar jos de tot 300 de metri. I săli subterane a două blocuri cu

După ce va cu magistrală, un lung de 12 kilo imblinzit, va fer de hectare pent viață numeroase la sistemul energ buind la aceste de Kw/ore pe viituri catastrofi sistemul de alir Bucureștilui, perspective turis cabanele și hotel iesc pe malurile torului lac de ac lui Țepeș” și cas vor atrage zeci din țară și de p

Am auzit zil sat din popular. S tu — așa începe apoi să pună triste din viața șenilor țărani și ma, cu viața an

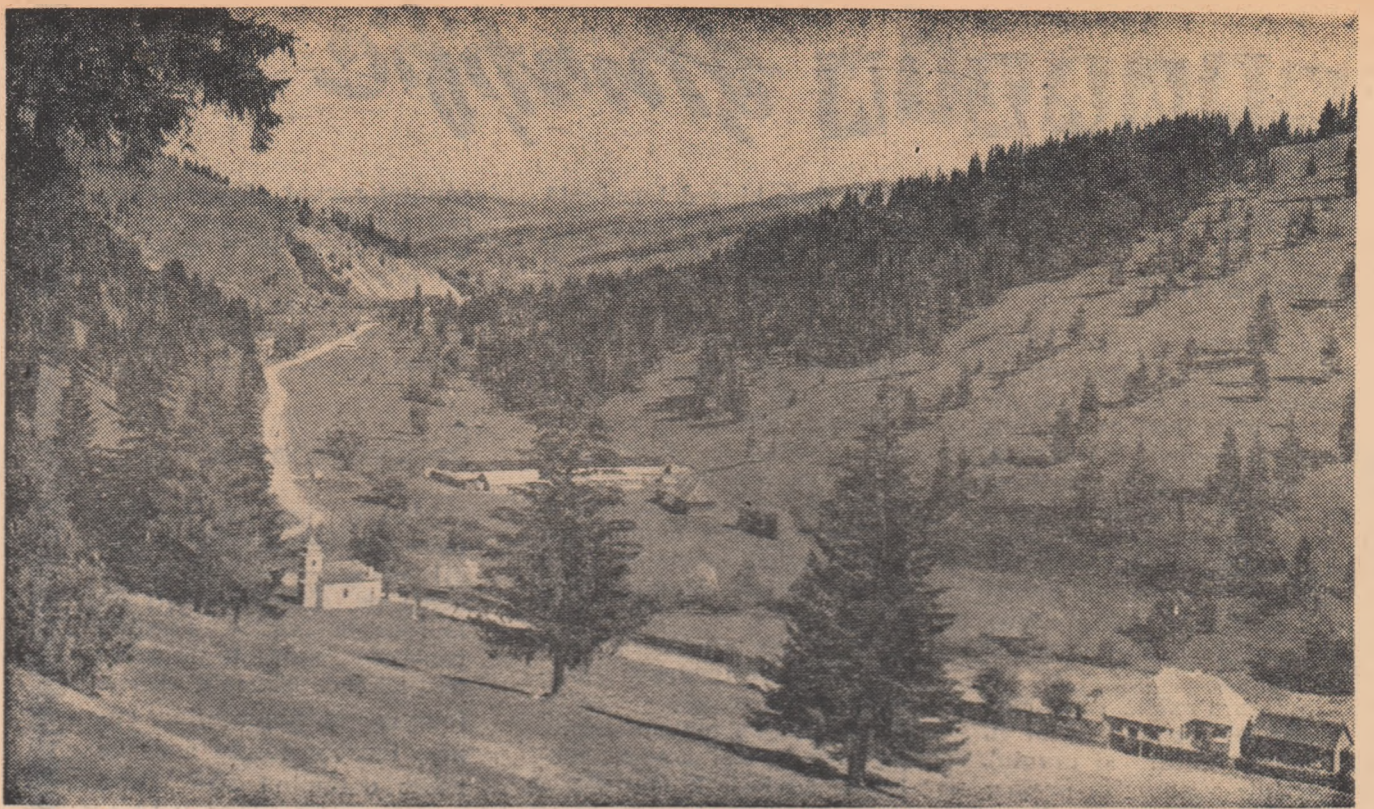
Zvon de cîntec Sîntem azi stăp Cu elanul tinere Trăim primăvar Într-adevăr. s tu...

NICO

ARGH
RÎU
ȘTRE

Argeșule, riu Dusa-i și do Dusa-i pe su Jalea inimii De la munți Dusa-i zvon Astăzi Argeș Că zidim hie Ce va pune Salbă doido Stele vii, st Pentru lume Ce adună v Ca mindra Ce adună fl Ca lumina Să-mpleteas Partidului O cunună Pentru bine

Pe Valea Ciucului

Astă toamnă am petrecut pe valea Oituzului, câteva zile care ni s-au părut doar câteva ceasuri. „Nici odată toamna nu fu mai frumoasă” și hotărîț lucrul poetul avu-
sesse dreptate. Toamna aceea era, ca la Minulescu, „ca o fată deochiată / ...Deochiată, dar frumoasă / și cochetă /”.

Stăteam la un moment dat în mijlocul codrului de aici, într-o liniște în care se putea auzi cum se rupe frunza de pe creanga de deasupra noastră, îi ascultam zborul și prin transparența codrului priveam gama inefinită a verdeului „Glasul frunzelor pălite / Glasul frunzelor de-aramă /”.

Dar drumuri frumoase se-nțînesc la tot pasul în Carpații răsăriteni.

Carpații răsăriteni nu mai au semeția celor meridionali; numai câteva virfuri fac fala lor: Ceahlăul, Rarăul, Giurmalăul și sus de tot către nordul țării Munții Rodnei. Însă frumusețea și bogăția peisagiilor nu e mai mică. Începînd din nordul țării și pînă la Dunăre, Carpații sînt ferestruți de ape minunate sau străbătute de pasuri străvechi. Acest lucru a făcut ca dintotdeauna ei să nu fie un hotar; circulația de o parte și de alta a muntelui făcîndu-se uneori chiar cu ușurință.

În adîncurile lor Carpații ascund bogății minerale la a căror descoperire participă astăzi mii de geologi; la suprafața bogăția principală o constituie pădurile. Acestea ocupă mai bine de un sfert din suprafața țării și prezintă o largă diversitate de specii. Și dacă bradul, molidul și celelalte neamuri de rășinoase ocupă un procent de 24 la sută din suprafața pădurilor noastre, apoi fagul ocupă aproape jumătate din volumul total al masei lemnoase. Înainte de eliberare doar 3—4 procente din masa lemnoasă de fag pusă în exploatare era prelucrată industrial, restul fiind folosit doar ca lemn de foc. Acum procentul de folosire industrială a fagului a crescut la peste 65 la sută. Acesta este unul din elementele caracteristice ale orientării noi a folosirii lemnului în România noastră. Dar pen-

Lauda munților

tru aceasta a fost nevoie să se construiască noi mijloace de transport și în special drumuri, drumuri noi forestiere, pe care aleargă astăzi mii de camioane. Multe din bazinele forestiere, altădată considerate de către capitaliști nerentabile și pe care se puneau pece-tea de „bazin infundat”, au fost puse în valoare în anii noștri.

Industria lemnului din România de dinaintea celui de-al doilea război mondial se reducea practic la industria cherestelei de rășinoase, bazată pe o exploatare pînă la epuizare, a masivelor forestiere accesibile.

Ceea ce caracterizează în prezent domeniul prelucrării lemnului este industrializarea și valorificarea regională a materialului lemnos. Numai în ultimii ani au fost construite și au intrat în producție peste 20 de combinate pentru industrializarea lemnului precum și numeroase secții la fabricile existente.

Este semnificativ faptul că astăzi, dintr-un metru cub de masă lemnoasă se realizează produse în valoare de aproape trei ori mai mare decît în anul 1951.

Dar Carpații mai posedă o mare bogăție, potențialul hidroenergetic al apelor lor.

Bistrița, unul din cele mai frumoase riuri ale țării, este în curs de amenajare. În apropierea monumentalelor Chei ale Bicazului, uzina hidroelectrică V. I. Lenin este una din principalele realizări ale constructorilor din țara noastră și care prin caracteristicile ei este una din marile amenajări hidroelectrice din Europa.

★

Odată cu toamna se schimbă pretutindeni coloritul naturii. Dar nicăieri, această schimbare nu capătă o paletă așa de variată ca la munte. Codrul, mai ales către poalele muntelui, se înveșmîntează în hlamida ruginie a fagilor, peste care se așează galbenul frunzelor de mesteacăn, roșu-portocaliu plopilor, singeriul frunzelor de paltini. Singur deasupra tuturor, și atunci cînd toate vor dispărea sub urgia frigului, rămîne stăpîn, neschimbat codrul de molid. Și păsările se lasă la vale, iar cele care rămîn își scoboară-n surdina larma. Toamnele sînt România de aur.

La Coșbuc „Toamna” tîrziu, vijii codrul „Și geme, și sună”, pentru ca în ultimele versuri să cadă pe spate „Și moare cu fruntea / Pe pieptul naturii / Și moare natura / De jalea pădurii / În toamnă tîrziu /”.

Poezia contemporană are o viziune a toamnei mai optimistă. „E toamna noastră binemeritată” ca la Al. Andrițoiu. „Și toamna cu sărutul de aur întîrzie / Pe creștetul livezii și cerne frunze-acum / ca la A. E. Bacovski.

„Vă-ndemn pe cei de la cîmpie — scria Sădoveanu — să vă suiți la munte, să ascultați cerbul la începutul toamnei...”

Nu există regiune a țării în care în această vreme cerbul, cerbul nostru carpatin să nu-și facă simțită prezența. Glasul lui se aude ca tunetele din mari depărtări.

Suprafața pădurilor populate cu cerbi reprezintă aproximativ 2 milioane și jumătate hectare, cu alte cuvinte aproape 40 la sută din suprafața păduroasă a țării. În aceste păduri s-au numărat în martie 1961 peste cincisprezece mii de cerbi. Specialiștii socotesc că densitatea actuală este încă nesatisfăcătoare și vor să meargă pînă la o densitate de 1,2 cerbi la suta de hectare. Se pare că greutatea medie a cerbului de recoltă din România este mult superioară celui din alte țări ale Europei.

Coarnele cerbului sînt însă după legile vîntoreștii elementele care determină „clasa” lui. Dimensiunile, greutatea și bogăția în ramificații fără să mai pomenim de unele ele-

mente subiective cum ar fi culoarea, brazdele și perlașul sînt factorii care intră în stabilirea punctajului la o eventuală întrecere. Intrecere care nu mai are loc pe vremea din poeni ci la concursurile și expozițiile internaționale.

În 1930, la Leipzig, titlul pentru record mondial a fost decernat unui trofeu românesc, din munții Călimani. La Berlin, în 1937 primele trei locuri sînt ocupate tot de către cerbii carpatini. Studiul din care mi-am procurat aceste date menționează că în 1940 s-a împușcat la Soveja un cerb uriaș cu prăjinile coarnelor lungi de 121 cm și cu o greutate (uscată) de peste 14 kg.

La ultima expoziție de vînațoare care a avut loc la Düsseldorf în 1954, trofeelor de cerb care întruneau cel puțin 210 puncte li se acordă premiul I. Un cercetător român a avut pasiunea de a căuta informații despre cerbii care întruneau punctajul de peste 210 puncte și care n-au fost prezentate la vreo expoziție internațională.

Recent în munții Teleajenului a fost împușcat un cerb cu un trofeu de mare valoare, întrunind 236,5 puncte.

Dincolo de limita superioară a pădurilor plaiurile găzduiesc în timpul verii și tîrziu în toamnă turmele ciobanilor. Din tîlnice străvechi, ciobani sau ciobănițe scot chemări și melodii. De-a lungul veacurilor, ciobanii au făcut drumurile lor dinspre munte spre cîmpie toamna, dinspre luncă și baltă către munte, primăvara. O pendulare seculară care a purtat graiul, cîntecul și datinele pe tot întinsul țării... Miorița — această comoară a folclorului nostru — în care măiestria versului se împletește cu ineditul și neașteptatul cuvînt potrivit cu migală, aici în inima munților s-a făurit.

„Pe-un picior de plat
Pe-o gură de rai”

Unde, cînd și cine ar fi putut îmbina aceste cuvinte, care să prindă în ritm și melodie frumusețea unor locuri, de care le era legată întreaga lor viață?

La care nunță împărețească mirele ar fi putut să spună:

„Soarele și luna
Mi-au ținut cununa
Brazi și pîltinași
I-am avut nuntași
Preoți, munții mari
Păsări, lăutari,
Păsărele mii
Și stele făclii”.

Doina, cîntecul de jale, dar și de revoltă aici a luat naștere. Unul din marii poeți romîni, George Coșbuc avea el însuși să-i închine doinei versuri de o mare frumusețe:

„Și toate plîng ca tine
Și toate te-nțeleg,
Că-n versul tău cel jalnic
Vorbește-un neam întreg
...
Și singură cu turma
Privind pierdută-n zări
Spui munților durerea
Prin jalnice cîntări”.

Cîntecul de durere al poporului nostru a încetat. Munții, Carpații au devenit sălaș al bucuriei sutelor de mii de turiști, de călători, de drumeți, care colindă țara, pentru a cunoaște și a o îndrăgi. Pentru că de data aceasta întreaga țară este a lor.

CONSTANTIN PRISNEA

CÎNTĂ FLUIER FERMECAT

Cîntă fluiер fermecat
Drumul țării luminat
De nemuritoarea stea
Roșie, din țara mea
Ce dă omului puteri
Și luminează după vreri.

Cîntă fluiер rotunjour
Bucuria ce-n popor
Și-a făcut mare lăcaș
Și la sate și-n oraș
Unde omu-i liniștit
Și stăpîn pe ce-a clădit.

Cîntă fluiер de stejar
Partidului cărturar
Că pune lumina lui
În fața poporului
Să meargă victorios
Pe drum nou, drum luminos.

Culese de NICOLAE MIRON,
comuna Oteșani, raionul Horezu,
regiunea Argeș

Vârsta pământului

La întrebarea: de când există Pământul? oamenii de știință depun eforturi susținute pentru a da un răspuns cât mai aproape de realitate. Pentru aceasta, ei studiază cu atenție diferite roci, a căror vechime indică cu desulă precizie vârsta Pământului. Între metodele folosite în acest scop este și aceea care are la bază radioactivitatea.

În natură există, după cum se știe, elemente cum ar fi de pildă, toriul și uraniul, care într-o anumită perioadă

de timp bine determinată se transformă în plumb. Cunosând deci timpul cât îi este necesar unei anumite cantități de uraniu să se transforme într-o anumită cantitate de plumb și comparând apoi aceste cantități existente într-o anumită rocă, oamenii de știință pot stabili cu precizie care este vechimea rocii respective. Pe baza acestei metode s-a putut dovedi că unele roci au o vechime de 4.5 miliarde de ani.

În ultima vreme oamenii de știință au recurs la o metodă și mai exactă — metoda dotării cu potasiu-argon. Pe baza acestei metode, geologul sovietic E. Gerling a

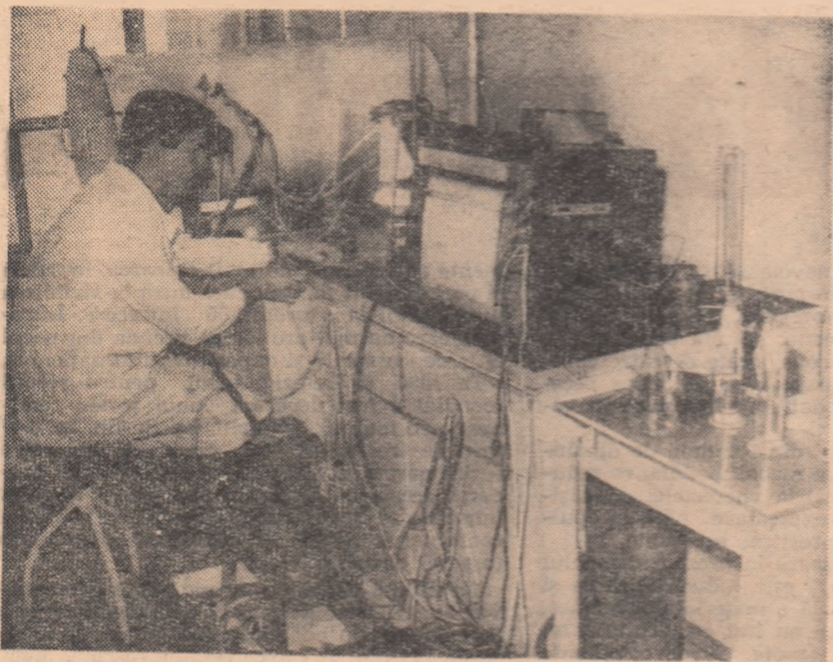
anunțat recent că pe teritoriul U.R.S.S. el a descoperit o rocă veche de 5 miliarde de ani.

După cum se vede Pământul pe care trăim are o vechime respectabilă.

Spectroscopia

Dacă o rază de lumină trece printr-o prismă de sticlă, ea se descompune în benzi de diferite culori de la roșu la violet formând ceea ce se numește un spectru. Fiecare element chimic (oxigen, hidrogen, fier, cupru) încălzit foarte mult va emite o lumină care după trecerea printr-o astfel de prismă va prezenta linii distincte, diferite colorate, repartizate după o anumită regulă, proprie elementului chimic respectiv. Deci fiecare element chimic prezintă un spectru diferit.

Îndreptind către o stea o lunetă sau un telescop prevăzut cu o astfel de prismă, după liniile centrale pe care le vom observa, vom putea stabili cu precizie ce elemente se găsesc în steaua respectivă. În zilele noastre, în spectroscopia stelară se folosesc metode și aparatură specială cu ajutorul căroră putem afla exact prezența elementelor finite, proporția în care se găsesc ele, precum și temperatura, densitatea etc.

Institutul de Mecanică aplicată din capitală. În laboratorul de metode radioactive, inginerul Ivan Iliuc, cercetător științific, lucrează la etalonarea instalației pentru studii de trecere și uzură cu izotopi în diferite gaze sau în vid

SFATUL MEDICULUI

I G I E N A

Sănătatea, bunul acesta de preț, îl putem păstra în anumite condiții. Una din condițiile acestea este igiena.

Igiena cuprinde o serie de reguli care ne feresc în cea mai mare măsură de îmbolnăvire. Ea se adresează pe de o parte fiecărui individ (igiena individuală) iar pe de altă parte celor ce ne înconjoară, casei, curților, drumurilor (igiena mediului înconjurător) și totodată alimentației.

Apropierea sezonului calduros impune cu atât mai mult respectarea regulilor de igienă.

Igiena se ocupă, așadar, cu problemele generale de curățenie.

Când ne facem zilnic, dimineața și seara, toaleta, prin spălarea gurii cu peria și cu pasta de dinți, înălțurăm resturi alimentare care descompunându-se în masele permit dezvoltarea unor microbi care introdusi în stomac determină inflamațiile cunoscute sub numele de gastrită sau alte boli.

Igiena impune să ne spălăm ori de câte ori este nevoie. Trebuie știut că transpirația corpului depune pe piele o serie de grăsimi și că dacă la acestea se mai adaugă și praful, atunci porii pielii se închid și pielea își pierde din funcțiile ei. Ea nu mai poate elimina o parte din toxinele corpului, fapt care îngreunează ca o consecință funcțiunile rinichilor. Se mai pot ivi și boli de piele, eczemele, unele durind foarte multă vreme. Picioarele, care din cauza încălzimii transpiră mai mult sub acțiunea glandelor sudoripare sau odorante, trebuie spălate zilnic, seara, cu apă caldă și apoi rece.

Se știe că nu trebuie să ne așezăm la masă fără a ne spăla mai întâi pe mâini cu apă și săpun, dar trebuie să mai știm că pe mâini sînt numeroși microbi care de fapt nu se văd, lăsînd impresia că mîna este curată. Totuși ei există și în timpul cînd servim masa, îi introducem în stomac, fie cu piinea pe care o luăm cu mîna, fie cu fructele sau alte alimente.

În felul acesta pot ajunge, de pildă, în stomac ouăle de ascarizi (cunoscuți sub numele de limbrici), sau microbi ce pot da alte boli, ca febra tifoidă sau virusul hepatitei epidemice (cunoscută sub denumirea de icter ori gălbînare) și altele.

Spălarea pe mâini se impune și cînd se prepară alimentele pentru masă sau cu prilejul oricărei manipulari de alimente. De asemenea cînd se mulge vaca, pen-

tru oă și în felul acesta laptele se poate infecta. Ugerul vacii trebuie bine spălat înainte de muls.

Dar pentru că am intrat în capitolul alimentației, în afară de faptul că alimentele trebuie să fie de bună calitate și nealterate, trebuie să le folosim în perfectă stare de curățenie. Legumele, fructele, salatele, le vom spăla bine înainte de preparare. Pe ele se află multe impurități și în felul acesta se pot înlătura microbi după ei.

Apa folosită de la surse care nu prezintă o bună condiție igienică, este un pericol al sănătății. De aceea fîntînile se dezinfectează periodic, se sleiesc, li se repară ghizdurile. O apă infectată poate produce epidemii mai ales de dizenterie și febră tifoidă.

Odată cu venirea căldurilor pătrund în curți și-a case cunoscuții dușmani ai sănătății omului, — muștele. Ele transportă microbi din gunoaie, în casă și pe alimente, provocînd nenumărate cazuri de boală. Depozitele de gunoaie și orice loc care poate deveni focar de microbi trebuie așezate cît mai departe de case, acoperite, dezinfectate, deci întreținute în așa fel, încît să se împiedice înmulțirea microbilor.

Nu trebuie neglijată igiena camerei în care dormim — (ea trebuie să fie curată și aerisită), — a lenjeriei de corp și de pat. Odihna în aceste condiții este completă, omul se scoală dimineața reconfortat și cu poftă de muncă.

Acestea sînt doar unele din aspectele problemelor de igienă. Respectarea lor trebuie să devină o deprindere a fiecărei vârste.

Dr. EUGEN ȘERBĂNESCU
medic primar, spitalul Colțea

P. S. Rețete:

1) Pentru înlăturarea transpirației la picioare se recomandă:

Seara după spălarea obișnuit, se va șterge ușor talpa (nu și între degete) cu un tampon de vată muiat în soluția: Formol de 40 la sută — 20 gr, Alcool de 50° — 80 gr, Acid salicilic și camfor cîte 2 gr.

2) Pentru înlăturarea transpirației la subsuori este bine să pudrăm cu praf de bicarbonat de sodiu dimineața după ce ne-am spălat.

În șirul de luptători pentru cauza clasei muncitoare se află un număr important de muncitori înaintați care viața întreagă au stat neclintii, pe baricada luptei de clasă. Printre aceștia se află și Alecu Constantinescu. Despre el se poate spune că a trăit toate etapele de dezvoltare a mișcării noastre muncitorești, situîndu-se cu curaj pe treapta cea mai înaintată.

Alături de Alexandru Ionescu, de Ion C. Frimu, de Ștefan Gheorghiu, de alți muncitori și intelectuali devotați clasei muncitoare, îl întîlnim pe Alecu Constantinescu la începutul veacului nostru, apărînd steagul roșu al dezrobirii. Vîntul reacțiunii bătea năpraznic. Era șomaj, foamete; prin anii 1900—1903 oamenii umblau sleiți de puteri în căutare de lucru, iar reprezentanții capitaliștilor și moșierilor, aserviți în vremea aceea capitalului german, în loc să inițieze lucrări pentru muncitorii din România, făceau comenzi masive în Austria și Germania.

În ziarul „Lumea nouă“ (1899) apoi în „România muncitoare“ (1902), Alecu Constantinescu, împreună cu ceilalți luptători socialiști, arăta muncitorilor că regimul reacționar, în frunte cu Carol de Hohenzollern și camarila acestuia, au intrat în cîrdășie cu exploatarea străini, pentru stoarcerea unor profituri tot mai mari din regiunea petroliferă, din exploatarea lemnului, din vînzarea grînelor, în timp ce muncitorii și țărani noștri duceau o viață de chin.

Îl întîlnim pe Alecu Constantinescu în noua etapă începută în anul 1905, cînd masele muncitoare porniseră cu avînt la organizarea în sindicate; el scria și vorbea muncitorilor despre necesitatea luptei împotriva instituțiilor medievale, corporațiile, în cadrul cărora salariații de toate categoriile erau siliți să stea alături de patroni, ca și cum interesele lor ar fi fost aceleași... Alecu Constantinescu se află apoi în fruntea puterilor greve din București, Galați, Brăila din anul 1906, anul cînd la prima conferință a sindicatelor din țară, el a fost ales ca secretar al Comisiei Generale a Sindicatelor. În 1907, înainte de răscoala țărănilor, la Pașcani, vorbind muncitorilor ceferiști de la atelierele din gară, le-a arătat că lupta țără-

UN LUPTĂTOR NEÎNFRICAT ALECU CONSTANTINESCU

nilor era o luptă dreaptă. Arestat și trimis sub escortă la tribunalul din Fălticeni, a fost eliberat la presiunea făcută asupra autorităților de către muncitorii ceferiști. După singeroasa represiune a răscoalei din 1907, cînd masele de țărani plăteau cu sînge îndrăzneala de a-și face dreptate, Alecu Constantinescu împreună cu alți reprezentanți ai muncitorimii din România, a înfierat cu nedezamîntul său curaj la Congresul Internațional al II-a de la Stuttgart, crima guvernului burghez-moșieresc din România, care a dat ordin să se tragă în țărani.

Printre fruntașii grupurilor comuniste implicate în procesul inscenat luptătorilor care organizează demonstrația de la 13 decembrie se afla și Alecu Constantinescu. Pentru acest lucru guvernul reacționar de atunci, l-a condamnat, în lipsă, la moarte. Cu toată prinejdis în care se afla el n-a părăsit Capitala, continuînd să activeze în ilegalitate, înființînd o tipografie clandestină în șoseaua Vitan, organizînd tipărirea și răspîndirea de manifeste în care muncitorimea era chemată la luptă pentru desființarea regimului bazat pe exploatare. Dar în vara anului 1920, a fost arestat împreună cu alți militanți comuniști și încarcerat la închisoarea Jilava. Cu sprijinul comunistilor liberi, el a reușit, împreună cu un grup de tovarăși, să evadeze din închisoare.

O lungă perioadă Alecu Constantinescu a fost silit să emigreze în țări străine. A trăit în Bulgaria, în Uniunea Sovietică, în Franța. În 1936 guvernul francez l-a expulzat. A stat apoi la Moscova pînă în 1937, după care s-a întors în țară. Cum a pășit pe teritoriul patriei sale, copiii siguranței l-au arestat, l-au băgat din nou în cazematele Jilavei. A fost eliberat pe baza prevederilor unei amnistii, dar în timpul celui de-al doilea război mondial, Alecu Constantinescu a fost din nou arestat și ținut în lagărele de la Miercurea Ciuc, Caracal și Tîrgu-Jiu pînă în zorii zilei de 23 August 1944, cînd a fost eliberat odată cu toți luptătorii încarcerati.

După eliberare, ca fiu devotat partidului revoluționar al clasei muncitoare, el a continuat să militeze în cadrul Partidului Muncitoresc Român.

Alecu Constantinescu a murit la 28 martie 1949, în vîrstă de 77 de ani.

O expoziție de artă populară românească la Tokyo, capitala Japoniei

FOLCLOR ROMÂNESC

PESTE HOTARE

Nu s-a stins bine ecoul ovațiilor îndelungate și al aplauzelor furtunoase care au răsplătit cîntecele și jocurile poporului nostru, înfățișate cu măiestrie publicului american de către Ansamblul „Rapsodia Română” și alte noi succese au venit să se alăture celor care au creat faima folclorului românesc. Grupul folcloric de amatori a cîștigat în R.A.U. laurii unei interesante competiții artistice internaționale. Ansamblul „Perinița” al Statului Popular al Capitalei s-a bucurat de un mare succes în turneul pe care l-a întreprins astă-vară în R.S.F. Iugoslavia, Elveția, Franța și R. P. Polonă, iar astă-iarnă în R.P.D. Coreeană, R. P. Chineză, R. D. Vietnam și R. P. Mongolă. Bătrîna noastră doină, jocul voinicesc al Călușului, vestita Ciocîrlie, cîntecele bogat împodobite ale Banatului și cîntecele șăgalnice ale Moldovei, jocurile de pe Someș, de pe meleagurile Olteniei ori din regiunea București, naiul lui Stanciu Simion, torogoata lui Ion Milu, cobza lui Grigore Chiașim, fluierul, cavatul și cimpoiul lui Ion Lăceanu, glasurile soliștilor vocali Ștefania Rareș, Maria Pietraru și Aurel Ioniță au încîntat masele de ascultători atît în apusul Europei cît și în îndepărtatul Orient. Solii artei noastre populare au împărțit cu prisosință spectatorilor de peste hotare farmecul creațiilor artistice ale poporului nostru.

Interesul pentru folclorul românesc este în plină creștere. O dovadă numeroasele discuri cu muzică populară românească editate în vremea din urmă peste hotare. Sub îngrijirea folcloristului englez A. L. Lloyd a apărut un valoros mănunchi de discuri în Marea Britanie. Ele înfățișează atît specialiștilor cît și iubitorilor de artă populară cîteva din cele mai de seamă creații ale poporului nostru. Casa americană „Folkways Records” a produs și ea un disc de turajie lentă cu muzica populară provenită din colecțiile Institutului de etnografie și folclor al Academiei R.P.R.

Printr-o rodnică colaborare dintre casa noastră de discuri „Electrecord” și casele americane „Ramco”, „Artia Recording Corporation” și „Monitor International Corporation” au fost produse cîteva discuri cu cîntece și jocuri populare românești, între care: „Rumania, Rumania”, „Ru-

manian Folk Songs and Dances” (două volume), „Rumanian Wedding” și „Rapsodia Română”. Orchestra Barbu Lăutaru, artiștii poporului Ioana Radu și Ionel Budișteanu, artiștii emeriți Angela Moldovanu, Fănică Luca, Nicu Stănescu, Damian Luca, rapsozi de frunte ai cîntecului nostru popular, ca de pildă Iliuță Rudăreanu, Marcel Budală, Marin Chiser, Ion Zlotea și încă mulți alții și-au creat o binemeritată faimă în lumea întreagă.

Folcloristul elvețian Marcel Cellier este pe cale să producă în colaborare cu o casă franceză două discuri cu turajie lentă cu înregistrări stereofonice pe care le-a făcut astă-vară la Sibiu, Piatra Neamț, Pitești și în Capitală (la Casa de cultură a raionului „Nic. Bălcescu”, la Școala medie de muzică nr. 1 și la Institutul de etnografie și folclor). Marcel Cellier a popularizat totodată cîntecul nostru popular într-o serie de douăsprezece emisiuni radiofonice difuzate de posturile elvețiene de radio Sottens (unde medii și ultrascurte) și Schwarzenbourg (unde scurte). Aceste emisiuni, care au înfățișat o seamă de creații populare românești, interpretate de Orchestra populară „Cîndrelul” din Sibiu, Orchestra populară „Cernegura” din Piatra Neamț, un taraf de pe Valea Bistriței, Orchestra „Doina Argeșului” din Pitești, orchestra de muzică populară a Casei de cultură „Nicolae Bălcescu” din București și de o seamă de soliști, cîntăreți și instrumentiști, s-au bucurat de un deosebit succes, încît s-a cerut de pe acum repetarea lor pe un al doilea program al rețelei de radio elvețiene.

Ca și spectacolele folclorice românești, imprimările de muzică populară românească sînt primite cu mare interes. Ele se bucură de aprecieri din cele mai elogioase. Folclorista americană Henrietta Yurchenco, bunăoară, scrie o recenzie, în numărul pe octombrie 1963 al revistei „Musical America”, despre discul „The Folk Musik of Rumania”, scos de casa americană „Columbia” cu documente sonore alese din colecțiile Institutului de etnografie și folclor al Academiei R.P.R. „Iată un disc de care nici un cercetător serios al muzicii populare nu se poate lipsi”, își începe recenziile folclorista americană, entuziasmată de frumusețea folclorului nostru.

Cele de mai sus sînt doar cîteva spicuri din succesele tot mai mari pe care le cunoaște în lume creația artistică a poporului nostru muncitor.

TIBERIU ALEXANDRU

Ilustrație la Legenda Mesterul Manole apărută într-o antologie de versuri populare românești în Brazilia

Vietnamul de Sud

ÎN REGIUNILE ELIBERATE

Mc Namarra, ministrul apărării al S.U.A., a făcut recent o vizită în Vietnamul de Sud unde există, așa cum a avut ocazia să constate, „o situație gravă”. O asemenea constatare ar fi trebuit să ducă, în mod firesc, la recunoașterea necesității de a sista ajutorul acordat unui regim falimentar. Lucrurile nu s-au întîmplat însă așa. În comunicatul care s-a dat publicității după încheierea vizitei, se spune că S.U.A. vor acorda ajutor guvernului sud-vietnamez „atîta vreme cît va fi necesar” pentru a pune capăt acțiunilor partizanilor.

Socoteala de acasă nu se potrivește însă cu cea din țîrg. Planurile făuri-

te la Washington se dovedesc neputincioase în fața forței crescînde a luptei de eliberare a poporului sud-vietnamez. Frontul Național de Eliberare, constituit în decembrie 1960, controlază trei sferturi din teritoriul total al țării, iar puterea populară a fost restabilită la sate în proporție de 80 la sută. În regiunea eliberată, cu ajutorul activ al unor detașamente rămase pe loc, au fost înfăptuite prefaceri după care poporul jînduia de mult.

În toate regiunile eliberate poporul a devenit cu adevărat stăpîn pe soarta sa. 1 500 000 ha. de pămînt arabil a fost împărțit țăranilor lipsiți de pămînt sau cu pămînt puțin. Analfabetismul se

lichidează în mod progresiv. Peste 1 500 000 elevi frecventează școli de diferite grade. Cluburi, case de cultură, ansambluri de artiști amatori au luat naștere peste tot. În zona eliberată apar 40 de ziare și 17 reviste. Dispensarele, maternitățile și alte unități sanitare asigură asistența medicală a populației.

Viața nouă care se construiește în regiunile eliberate din Vietnamul de Sud este opera poporului. Așadar, cînd la Washington se fac planuri de lichidare a mișcării de partizani, se uită un lucru și anume, că aceasta reprezintă mișcarea întregului popor.

E. ABRAHAM

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

● La Geneva s-a deschis Conferința Națiunilor Unite pentru comerț și dezvoltare, apreciată de către opinia publică mondială ca cea mai însemnată eveniment al vieții internaționale contemporane. Este cea mai largă și mai reprezentativă conferință economică internațională cunoscută în istorie. Aproximativ 1 000 de delegați din 123 de state (cu zece mai mult decît numărul statelor membre ale O.N.U.) vor dezbate, timp de cîteva luni, problemele comerțului mondial.

Spre a putea trece cît mai rapid la dezbaterile problemelor, conferința a adoptat fără discuții regulamentul de lucru, și-a constituit 5 mari comisii, alegînd totodată prin aclamație raportorul comisiilor apoi, prin vot secret, s-au ales cei 27 de vicepreședinți. Printre vicepreședinții aleși este și șeful delegației romine, Gogu Rădulescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R.P.R.

Punctele de vedere exprimate pînă acum indică seriozitatea și totodată încrederea delegațiilor în succesul acestei conferințe. Majoritatea celor ce au luat cuvîntul au subliniat importanța excepțională a colaborării pașnice pe tărîm economic a tuturor statelor, indiferent de orînduirea lor social-economică, însemnătatea transformării comerțului internațional într-un instrument care să contribuie la dezvoltarea economică, în slujba păcii mondiale.

Cu viu interes au ascultat delegații mesajul adresat Conferinței Națiunilor Unite pentru comerț și dezvoltare de către președintele Consiliului de Stat al R.P. Romine, Gheorghe Gheorghiu-Dej.

„Guvernul român — se spune printre altele în mesaj — vede în Conferința Națiunilor Unite pentru comerț și dezvoltare un moment remarcabil în activitatea O.N.U., un eveniment de seamă al vieții internaționale contemporane, care interesează toate țările și regiunile lumii. Guvernul român speră că lucrările acestei conferințe vor contribui la găsirea celor mai adecvate soluții în scopul transformării comerțului mondial într-un instrument eficient al creșterii economice a tuturor țărilor și în primul rînd a țărilor în curs de dezvoltare, al progresului economic”.

● O dată cu venirea primăverii au reînceput în Europa occidentală manifestările devenite tradiționale ale adversarilor înarmării atomice. În Germania occidentală „marșurile antiatomice” de primăvară s-au desfășurat sub lozina luptei pentru crearea unei zone denuclearizate în Europa centrală, pentru tratative și acorduri în favoarea păcii și destinderii încordării.

În Anglia, cele cîteva mii de persoane participante la marșul de pe traseul Londra-Ruislip, au organizat un miting în fața bazei forțelor militare aeriene americane de la Ruislip, protestînd împotriva staționării de trupe străine pe teritoriul englez. O asemenea demonstrație s-a desfășurat și la baza militară Rosyth din Scoția, folosită pentru staționarea submarinelor engleze înzestrate cu rachete Polaris. Participanții la demonstrație au cerut ca navele engleze de la baza militară Rosyth să fie folosite în scopuri pașnice.

PALETĂ NOUĂ

Și-a-nălțat cîmpia toată
De sub albele cojoace
Rochia verde, însăilată
Cu un milion de ace.

Viața-n tonuri vii se cerne,
Valorificînd discretă
Din rezervele interne
De pe-ntreaga ei paletă.

Cucu-și cîntă o misivă
Poposînd în vîrf de nuc
Colo-n deal la colectivă:
— Nu mai sînt azi singur... cuc!

Săgetînd prin iazul rece,
Vigilent, un crap bătrîn
Se uita cum apa trece
Și... momelile rămin.

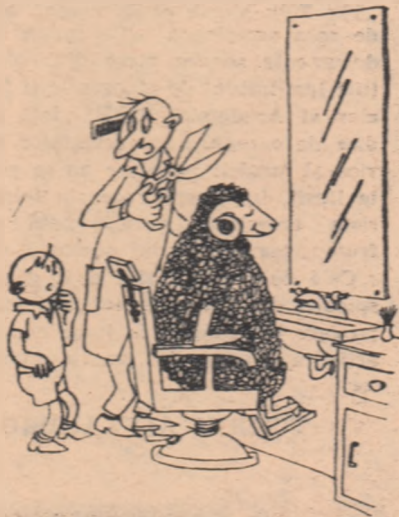
Bobociei de opal
Au pornit-o la-mbăiat.
„Cloșca” a rămas pe mal:
— Stația de incubat!

Zburdă mieii pe un grind
Iar un mînz prin crîng se pierde;
Deci, la propriu azi vorbind...
Paște murgul iarbă verde.

Hiriînd cu voce spartă
Pe-un arac stă corbu-n soare.
Vrăbiuța-n zbor îl ceartă:
— Fuși de-aici... sperietoare!

CRISAN CONSTANTINESCU

24 kg de lînă într-un an dă
berbecul Merinos cu matricola
745 de la Stațiunea experimen-
tală Dobrogea!

— Ionele, fuși de-i spune
mamei că astăzi fac ore
suplimentare...

Desen de T. PALL

SNOAVE

— Il știi pe Vasile? Din ultimul
în colectivă, a ajuns primul.
— Nu zău!
— Da, primul pe lista... codașilor.

★

— Sanda l-a bătut ieri pe Marin
de două ori. A treia oară, băiatul a
reușit să se salveze cu calul.
— Cu calul? Erau la păscut?
— Nu... la șah!

TITI GHEORGHIU

La G.A.S. Jamu Mare (Banat) se folosește cu bune rezultate o instalație pentru alăptarea în grup a vițeilor.

— Ce zici dragă, cu tehnica asta modernă avem și noi timp
mai mult pentru ale casei.

Desen de NEAGU RĂDULESCU

TABIET

Ca să crească mari și-n sănătate
Și cu șunci și fleicile bogate,

Godăceli n-au ce să regrete:
Iau și băl de... ultraviolete!

Fac deci baie care nu-l băltoacă
Ci-l de... raze! Cum să nu le placă?!

La Sălard, Cenei sau Cobadin
Dulcei azi destinul lor porcîn!

Dimineața-l vezi la unison
Alergînd voioși spre... biberon...

Ba, avînd și gusturi ultrafine,
Pe la prînz primesc și... vitamine!

Nu mă mir, de-atîta desfătare,
Că-mi trimise unul o scrisoare:

„Subsemnatul Groh zis Godăcel
Bine-o mai duc astăzi ca purcel

Cajunsei, cu viața de padoc,
Subțirel cam cît un... poloboc!”

C. MIHAIL

NICI ÎN FABULĂ!

Călătoream cu autobuzul. Pleca-
sem din Mizil și priveam me-
reu pe geam, cucerit de frumu-
sețea nouă a cîmpului. Deodată,
atenția îmi fu atrasă de discu-
ția pe care o purtau doi tineri
așezați pe banca dinapoia mea. Vor-
beau despre sectorul zootehnic.

— Ieri, dis-de-dimineață, zise unul,
a venit lupul la saivane.

„Hait! făcui eu încordat. Devine
interesant: un lup care atacă oile...”.
Și mă mirai că celălalt n-a scos
nici măcar o exclamație, în timp ce
eu eram cu sufletul la gură. „Și, și?”
îmi venea să strig.

— Cu lupu' nu-i de glumit, zise
arar cel care povestea, parcă ar fi
vrut să mă fiarbă și mai bine fără
apă.

— Miei, adăugă el, s-au făcut toc-
mai buni de livrat. Să tot aibă fie-
care între 10 și 12 kg.

„Bieții miei!” îi compătimit eu în
gînd, căutînd să-mi închipui ce pa-
nică stîrnise bestia de lup printre ei,
cum își înfipsea colții în ceafa unora
și cum, în cele din urmă, fugise cu
cel mai mare și mai gras.

Cum reieșea însă din discuție, lu-
crurile nu se petrecuseră chiar așa.
Sălbăticiunea nu-și alesese numai un
miel. Era mai lacomă, mai singe-
roasă!

— Lupu', cum îți spun (zise flă-
căul) s-a dus direct la berbec.

Aici, încordarea mea ajunse la cul-
me. Gîndiți-vă și dumneavoastră, un
berbec are coarne și poate cîntări
cîteva zeci de chile. N-o să se lase
răpus cu una cu două. Îmi închipu-
iam chiar cum s-a încins o luptă pe
viață și pe moarte, cum s-a dat alar-
ma, cum au sărit dulăii și ciobanii...

Nimic din toate acestea însă! Ba dis-
cuția luă o întorsătură care mă con-
traria.

— Ciți miei îmi dai? l-a întrebat
lupu' pe berbec, zise povestitorul.

„Ce tot îndrugă și flăcăiandrul
ăsta? mă revoltai eu în mine. A cam
inceput să bată cîmpii cu povestea
lui”.

Mă întorsei către el zicînd:

— Tovarășe dragă, nu te supăra.
Nu te cunosc, nu mă cunoști, dar,
crede-mă, gogoși din astea eu nu în-
ghit.

Flăcăul holbă la mine niște ochi cît
ceapa:

— Care gogoși, tovarășele?

— Astea cu lupul și berbecul.
Dracu' a mai văzut lup să vorbească
și să se înțeleagă cu berbecul? Una
ca asta nu se întîmplă nici în fabulă!

Fără să se supere că ridicasem ton-
ul, flăcăul se puse pe ris.

— Nu-s gogoși, tovarășe, îmi expli-
că el. Eu vorbeam de Lupu Nicolae
și Berbec Voinea, cei mai buni cio-
bani din colectivă noastră.

Acum, fu rîndul meu să rid. Iată
unde duce imaginația!

Făcărăm mult haz de întîmplarea

asta, mai povestirăm și altele, iar
cînd să cobor ne strînserăm mîinile:

— Barbu...

— Vulpe, se prezentă și flăcăul.

Mă uitai lung la el.

— Vulpe? Păi vulpea e cam șirea-
tă, băiete. Nu cumva mi-ai tras o pă-
căleală?

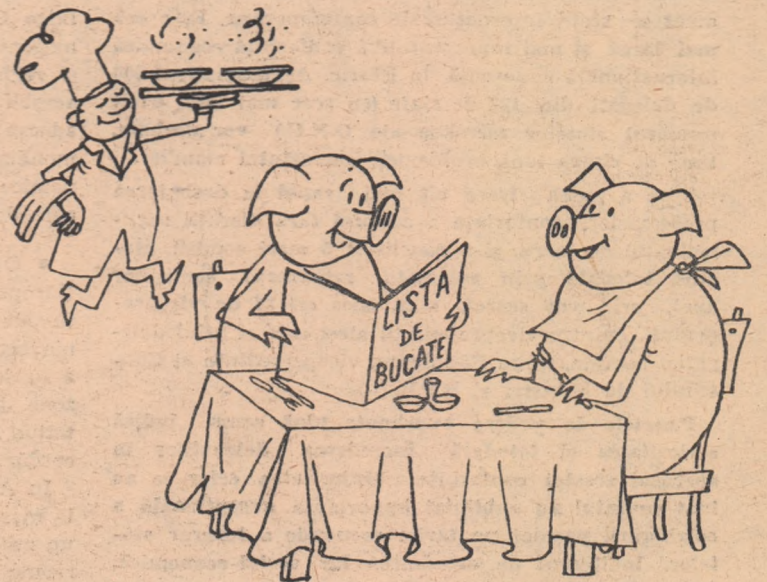
— Dacă nu credeți, veniți la noi la
G.A.C. Dulbanu...

După cîteva zile, m-am dus acolo.
Prea mă rodea curiozitatea!

Pe Lupu Nicolae și Berbec Voinea
i-am întîlnit întii la... panoul de
onoare. Amîndoi sînt fruntași în mun-
că. Totul era deci adevărat: la G.A.C.
Dulbanu, Lupu păstorește oile și se
înțelege de minune cu Berbec!

N. BARI

Tescovina (boasca) murată, folosită în hrana ani-
malelor, are o valoare nutritivă asemănătoare cu a
porumbului siloz.

— Ce zici, ardem și-o tescovină înainte de masă?

Desen de T. PALL